

Arrest

nr. 153 254 van 24 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 2 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 maart 2015 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 februari 2010 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.2. Op 17 december 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 4 april 2011 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2. bij arrest nr. 59 233.

1.4. Op 6 mei 2011 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

- 1.5. Op 10 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.
- 1.6. Op 21 juni 2011 dient de verzoekende partij een derde asielaanvraag in.
- 1.7. Op 4 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.
- 1.8. Op 19 juli 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.
- 1.9. Bij arrest nr. 65 764 van 25 augustus 2011 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.8.
- 1.10. Op 16 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.
- 1.11. Op 1 juni 2012 wordt een overnameverzoek door de Deense autoriteiten ingewilligd door de Belgische autoriteiten.
- 1.12. Op 6 juli 2012 dient de verzoekende partij een vierde asielaanvraag in.
- 1.13. Op 30 augustus 2012 doet de verzoekende partij afstand van zijn vierde asielaanvraag.
- 1.14. Op 8 oktober 2012 wordt een overnameverzoek door de Duitse autoriteiten ingewilligd door de Belgische autoriteiten.
- 1.15. Op 31 oktober 2012 dient de verzoekende partij een vijfde asielaanvraag in.
- 1.16. Op 5 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.
- 1.17. Op 20 februari 2013 wordt een overnameverzoek door de Zweedse autoriteiten ingewilligd door de Belgische autoriteiten.
- 1.18. Op 28 augustus 2013 wordt een overnameverzoek door de Deense autoriteiten ingewilligd door de Belgische autoriteiten.
- 1.19. Op 4 april 2014 wordt een overnameverzoek door de Duitse autoriteiten ingewilligd door de Belgische autoriteiten.
- 1.20. Op 8 september 2014 dient de verzoekende partij een zesde asielaanvraag in.
- 1.21. Op 24 september 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.
- 1.22. Op 18 november 2014 neemt de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.
- 1.23. Bij vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen wordt de verzoekende partij op 4 februari 2015 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel van vijf jaar behalve vijf maanden effectief.
- 1.24. Op 3 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

1.25. Op 3 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod van acht jaar. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de heer die verklaart te heten⁽¹⁾: (...) wordt inreisverbod voor acht jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 03.03.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Aan betrokkene wordt op basis van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van acht jaar opgelegd omdat hij zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 04.02.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel van 5 jaar behalve 5 maanden effectief.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste dd. 18/11/2013 hem aangetekend werd verzonden. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen. Bovendien heeft betrokkene geen vaste of gekende verblijfplaats in België. Er bestaat een risico op onderduiken

Gezien het winstgevende karakter van deze misdadige activiteiten van betrokkene, kan er worden afgeleid dat hij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare vormt.

Het winstoogmerk van het criminele gedrag van betrokkene motiveert de toepassing van een termijn van acht jaar voor het inreisverbod.“

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 11.2 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de terugkeerrichtlijn), de artikelen 62 en 74/11 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur zoals het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en de algemene motiveringsplicht.

Met betrekking tot het afleveren van een inreisverbod van acht jaar, wijst de verzoekende partij erop dat het inreisverbod zijn grondslag vindt in de terugkeerrichtlijn, waarna zij artikel 11 van de voornoemde richtlijn citeert. Zij wijst erop dat de terugkeerrichtlijn werd omgezet naar Belgisch recht, waarna zij artikel 74/11 van de vreemdelingenwet citeert. De verzoekende partij meent dat ondanks de wettelijke

verplichting tot motivering over de duur van het inreisverbod, de verwerende partij in de bestreden beslissing niet motiveert waarom een inreisverbod voor acht jaar wordt opgelegd. De verzoekende partij wijst erop dat in geval van een ernstige bedreiging voor de openbare orde dan wel een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd, doch dat geenszins duidelijk wordt gemaakt waarom de verwerende partij opteerde voor een duur van acht jaar eerder dan een kortere duur. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing enkel verwijst naar het winsttoogmerk als motivering doch dat dit allesbehalve voldoende is, dat betreffende het winsttoogmerk ook gewezen dient te worden op de enorm kleine winst bij de verkoop van 1,33 gram cannabis, dat niets erop wijst dat zij deel uitmaakt van een georganiseerde criminaliteit met oog op winst, dat alles er eerder op wijst dat zij, voor wie een terugkeer naar Guinee volstrekt onmogelijk is alleen al vanwege de ebola-crisis, probeert te overleven, dat 1,33 gram overigens een bijzondere onhandige hoeveelheid is om te verkopen en er allesbehalve op duidt dat zij 'professioneel' is.

Met betrekking tot het afleveren van een inreisverbod van meer dan vijf jaar, is de verzoekende partij van mening dat het afleveren van een inreisverbod van meer dan vijf jaar wegens een ernstig gevaar voor de openbare orde op zich onrechtmatig is, een kennelijke beoordelingsfout inhoudt en kennelijk onredelijk is, dat de duur van het inreisverbod enkel meer dan vijf jaar mag bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, dat dit een uitzondering is op de normale duur van het inreisverbod en bijgevolg restrictief geïnterpreteerd dient te worden. Voor de interpretatie van het concept 'ernstig gevaar voor de openbare orde' dient er, volgens de verzoekende partij, gewezen te worden op het feit dat het inreisverbod een Europees rechtsinstrument is en er bijgevolg kan teruggesproken worden naar Europese invullingen van dit concept waarna de verzoekende partij erop wijst dat artikel 27 van de 'Burgerschapsrichtlijn' verduidelijkt dat een verblijfsrecht enkel kan worden beperkt om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid, dat deze redenen *"in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen"*. De verzoekende partij wijst erop dat zij veroordeeld werd wegens de verkoop van 1,33 gram cannabis, dat hieruit bezwaarlijk kan afgeleid worden dat de verwerende partij haar als een gevaar voor de openbare orde beschouwt, dat zelfs indien zij deze mening is toegedaan, zij hierover op zijn minst diende te motiveren in de bestreden beslissing. In dit opzicht wenst de verzoekende partij te verwijzen naar het arrest *'Commissie van de Europese Gemeenschappen t. Koninkrijk Spanje'* dat het Hof van Justitie op 31 januari 2006 velde en waarin het oordeelde dat een dertelander die een verblijfsrecht kan genieten als familielid van een Unieburger de toegang tot het grondgebied niet automatisch kan worden geweigerd louter omwille van het feit dat zij het voorwerp uitmaakt van een SIS-signalering, waarna de verzoekende partij uit desbetreffend arrest citeert. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij louter vanwege een veroordeling beslist dat zij een ernstig gevaar voor de openbare orde uitmaakt zonder daarbij alle elementen in overweging te nemen zoals het feit dat zij dakloos is en onverwijderbaar is door de ebola-crisis. Zij vervolgt dat de verwerende partij het vonnis niet heeft ingezien en het strafrechtelijk dossier niet heeft opgevraagd alsook geen rekening heeft gehouden met haar noodruftigheid, noch met het gevaar voor recidive of haar gerechtelijk verleden. De verzoekende partij meent dan ook dat de verwerende partij niet zomaar mocht besluiten dat zij een ernstig gevaar voor de openbare vormt doch hiernaar een grondig onderzoek diende te voeren, daar de terugkeerrichtlijn en de vreemdelingenwet de verwerende partij immers verplichten om voor de bepaling van de duur van het inreisverbod rekening te houden met de individuele omstandigheden en hieromtrent te motiveren. De verzoekende partij merkt op dat in de parlementaire voorbereidingen gelezen kan worden dat de terugkeerrichtlijn verplicht tot een *"individueel onderzoek"* en *"dat men rekening houdt met 'alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert"*, dat ook overweging 6 van de richtlijn voorschrijft dat *"beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten (...)"*, dat dit geenszins uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt.

Betreffende het afleveren van het inreisverbod op zich, betoogt de verwerende partij dat uit artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en artikel 11 van de terugkeerrichtlijn blijkt dat een inreisverbod wordt opgelegd wanneer niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, dat de voormelde bepalingen de verwerende partij ook verplichten rekening te houden met de individuele omstandigheden en hieromtrent motieven dient op te nemen. De verzoekende partij herhaalt dat in de parlementaire voorbereidingen gelezen kan worden dat de terugkeerrichtlijn verplicht tot een *"individueel onderzoek"* en *"dat men rekening houdt met 'alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert"*, dat ook overweging 6 van de richtlijn voorschrijft dat *"beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria*

berusten (...)”. Zij merkt op dat zij een onderdaan is van Guinee en dat het voor haar momenteel onmogelijk is om terug te keren naar Guinee door de daar nog steeds voortwoekerende ebola-epidemie, dat ebola een zeer gevaarlijke en dodelijke ziekte is waarvoor er geen vaccin of specifieke medische behandeling bestaat, dat de kans op overlijden voor een persoon die besmet is met ebola meer dan 50% bedraagt, dat er intussen al duizenden dodelijke slachtoffers van de ziekte in Guinee alleen al zijn. De verzoekende partij wijst erop dat de VN een resolutie hebben aangenomen met betrekking tot ebola, Resolutie 2177 aangenomen door de Veiligheidsraad op 18 september 2014 in dewelke de ernst van de situatie erkend wordt alsook de noodzaak om internationale maatregelen te nemen. Zij vervolgt, dat een terugkeer naar een land waar de epidemie zich met grote snelheid verspreidt en hele gemeenschappen uitroeit, waar dus het leven van alle burgers in gevaar is, onmogelijk is en stelt dat het onbegrijpelijk is dat de verwerende partij bij het opleggen van het inreisverbod geen rekening heeft gehouden met deze algemeen gekende onmogelijkheid tot terugkeer, dat het volstrekt onredelijk is om de verzoekende partij een inreisverbod op te leggen terwijl zij niet terug kan naar Guinee.

Concluderend stelt de verzoekende partij dat blijkt dat de verwerende partij naliet te motiveren waarom een inreisverbod van acht jaar werd opgelegd, dat afgezien van een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, waaruit de plicht tot het motiveren van de duur van het inreisverbod blijkt, dit ook een schending vormt van de motiveringsplicht, dat evengoed werd aangetoond dat er niet kan ingezien worden waarom zij een ernstig gevaar voor de openbare orde zou inhouden en daarom een inreisverbod van meer dan vijf jaar kreeg opgelegd, dat er evenmin kan ingezien worden dat er überhaupt een inreisverbod wordt opgelegd gezien de algemeen gekende onmogelijkheid tot terugkeer.

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet en motiveert zij dat een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd waarbij verwezen wordt naar een veroordeling die de verzoekende partij heeft opgelopen met vermelding van het soort misdrijf (inbreuk op de wetgeving inzake drugs), naar het feit dat de verzoekende partij hardnekkig weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen en naar het winstgevend karakter van de misdadige activiteiten waaruit kan afgeleid worden dat zij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde vormt. In de bestreden beslissing kan aldus gelezen worden dat een inreisverbod voor meer dan vijf jaar wordt opgelegd gelet op het ernstig, reële en actuele risico dat de verzoekende partij vormt op een nieuwe schending van de openbare orde, gezien het winstgevend karakter van de misdadige activiteiten alsook dat een termijn van acht jaar wordt bepaald rekening houdende met de opgelopen veroordeling voor een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, met het feit dat de verzoekende partij hardnekkig weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen en met het winst oogmerk van haar criminele gedrag.

De verzoekende partij kan aldus niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet motiveert waarom een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd.

De Raad besluit derhalve dat *in casu* voldaan is aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

3.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit ooggpunt wordt onderzocht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening

van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in het geschonden geachte artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Zoals de verzoekende partij terecht stelt, is artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet een omzetting van artikel 11, punt 2 van de terugkeerrichtlijn. Artikel 11, punt 2 van deze richtlijn stelt: “2. *De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.*” Uit zowel de nationale wetsbepaling als de Europese richtlijn volgt dus dat de duur van een inreisverbod meer dan vijf jaar kan bedragen. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist.

3.5. Het bestuur beschikt bij het bepalen van de duur van een inreisverbod over een discretionaire bevoegdheid. *In casu* werd toepassing gemaakt van het vierde lid van artikel 74/11. Daarin wordt voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid. De omvang van de motiveringsplicht betreffende de duur van het inreisverbod is evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Het bestuur dient *in casu* dan ook te verantwoorden waarop haar keuze voor een inreisverbod van acht jaar, berust. Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt bovendien dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “*De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.*” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

3.6. In de bestreden beslissing kan aldus, het weze herhaald, gelezen worden dat een inreisverbod voor meer dan vijf jaar wordt opgelegd gelet op het ernstig, reële en actuele risico dat de verzoekende partij vormt op een nieuwe schending van de openbare orde, gezien het winstgevend karakter van de misdadige activiteiten, zijnde de inbreuk op de wetgeving inzake drugs waarvoor zij veroordeeld is alsook dat een termijn van acht jaar wordt bepaald rekening houdende met de opgelopen veroordeling voor een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, met het feit dat de verzoekende partij hardnekkig weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen en met het winstoogmerk van haar criminele gedrag. Deze feitelijke vaststellingen worden door de verzoekende partij niet betwist.

3.7. Gelet op voorgaande uiteenzetting kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij enkel naar het winstoogmerk verwijst als motivering, nu de verwerende partij betreffende het opleggen van een inreisverbod voor acht jaar onder meer ook de veroordeling en de aard van het misdrijf (inbreuk op de wetgeving inzake drugs) en het hardnekkig weigeren aan de terugkeerverplichting te voldoen in rekening nam bij haar beoordeling van de duur van het inreisverbod.

De verzoekende partij betwist voorts het winstoogmerk van haar criminele gedrag niet doch meent dat het winstoogmerk niet voldoende is als motivering (voor de duur van acht jaar), gelet op het feit dat het een enorme kleine winst bedroeg bij de verkoop van 1,33 gram cannabis en niets erop wijst dat zij deel uitmaakt van de georganiseerde criminaliteit met oog op winst, dat alles er eerder op wijst dat zij, die niet terug kan vanwege de ebola-crisis, enkel probeert te overleven, dat 1,33 gram een bijzondere onhandige hoeveelheid is en er dan ook op duidt dat zij allesbehalve professioneel is.

De Raad wijst er opnieuw op dat blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de termijn van acht jaar voor het opleggen van het inreisverbod niet enkel werd bepaald rekening houdend met het winstoogmerk van de criminele activiteiten van de verzoekende partij doch eveneens rekening houdend met de veroordeling, de aard van het misdrijf en het hardnekkig weigeren aan de terugkeerverplichting te voldoen. Voorts wijst de Raad erop dat zij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624). Wanneer de feitelijke vaststellingen die de duur van het inreisverbod verantwoorden correct zijn en niet worden betwist – *quod in casu* – dan kan de Raad het besluit van de gemachtigde om een inreisverbod met een geldingsduur van acht jaar op te leggen, slechts onwettig bevinden indien dit elke redelijkheid te buiten gaat.

Dienaangaande merkt de Raad op dat de door de verzoekende partij gepleegde feiten waarbij een inbreuk gemaakt wordt op de wetgeving inzake drugs, ook al gaat het om één enkele veroordeling, ernstige inbreuken uitmaken op de openbare orde. Gelet op de ernst van de gepleegde feiten, gelet op het winstoogmerk dat gepaard ging met de gepleegde feiten, dat door de verzoekende partij op zich niet wordt betwist en gelet op de hardnekkige weigering van de verzoekende partij om aan de terugkeerverplichting te voldoen, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor om de verzoekende partij een inreisverbod voor de duur van acht jaar op te leggen. Het feit dat het om een verkoop van een kleine, onhandige hoeveelheid drugs gaat waarvoor een kleine winst werd bekomen, het feit dat de verzoekende partij beweert geen deel uit te maken van de georganiseerde criminaliteit, het feit dat zij beweert te trachten te overleven doordat zij niet terug kan en het feit dat zij beweert niet professioneel te zijn, doet aan voormelde vaststellingen betreffende de ernst van de inbreuk op de openbare orde, de aanwezigheid van een winstoogmerk en de aanwezigheid van andere elementen die een inreisverbod voor een duur van acht jaar verantwoorden, geen afbreuk.

3.8. Voorts meent de verzoekende partij dat het afleveren van een inreisverbod van meer dan vijf jaar wegens een ernstig gevaar voor de openbare orde onrechtmatig is, kennelijk onredelijk is en een manifeste beoordelingsfout uitmaakt, dat de duur van het inreisverbod enkel meer dan vijf jaar mag bedragen als de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, dat dit een uitzondering is op de normale duur van het inreisverbod en bijgevolg restrictief geïnterpreteerd moet worden, dat voor de interpretatie van het begrip 'gevaar voor de openbare orde' dient gewezen te worden op het feit dat een inreisverbod een Europees instrument is en er teruggegrepen kan worden naar Europese invullingen van het concept, waarbij zij verwijst naar artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG (Burgerschapsrichtlijn) en naar het arrest *'Commissie van de Europese*

Gemeenschappen t. Koninkrijk Spanje van 31 januari 2006. De verzoekende partij meent dat uit een veroordeling voor de verkoop van 1,33 gram cannabis bezwaarlijk kan worden afgeleid dat de verwerende partij haar als een gevaar voor de openbare orde beschouwt, dat indien de verwerende partij deze mening zou zijn toegedaan zij hierover minstens had dienen te motiveren. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij louter vanwege een veroordeling beslist dat zij een ernstig gevaar voor de openbare orde uitmaakt zonder daarbij alle elementen in overweging te nemen zoals het feit dat zij dakloos is en onverwijderbaar is door de ebola-crisis. Zij vervolgt dat de verwerende partij het vonnis niet heeft ingezien en het strafrechtelijk dossier niet heeft opgevraagd alsook geen rekening heeft gehouden met haar noodruftigheid, noch met het gevaar voor recidive of haar gerechtelijk verleden. De verzoekende partij meent dan ook dat de verwerende partij niet zomaar mocht besluiten dat zij een ernstig gevaar voor de openbare vormt doch hiernaar een grondig onderzoek diende te voeren, daar de terugkeerrichtlijn en de vreemdelingenwet de verwerende partij immers verplichten om voor de bepaling van de duur van het inreisverbod rekening te houden met de individuele omstandigheden en hieromtrent te motiveren.

In casu blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing de verzoekende partij beschouwd wordt als een ernstige bedreiging voor de openbare orde gelet op het winstgevend karakter van 'deze' misdadige activiteiten, waarbij met 'deze' bedoeld wordt op de door de verzoekende partij gepleegde inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor zij op 4 februari 2015 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel van vijf jaar behalve vijf maanden effectief. Deze feitelijke vaststellingen worden door de verzoekende partij niet betwist.

De Raad wenst er vooreerst op te wijzen dat de verzoekende partij voor de interpretatie van het begrip 'openbare orde' niet dienstig kan verwijzen naar een arrest van het Hof van Justitie van 31 januari 2006 dat betrekking heeft op de toepassing van richtlijn 64/221/EEG op een onderdaan van een derde land, gehuwd met een onderdaan van een lidstaat en de interpretatie van het begrip openbare orde opgenomen in deze richtlijn. De verzoekende partij heeft immers niet deze hoedanigheid. Dezelfde vaststelling geldt voor de verwijzing van de verzoekende partij naar artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG, die van toepassing is op familieleden van burgers van de Unie, wat de verzoekende partij niet is.

Uit het bepaalde in artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet volgt dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd aan de derdelander die een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De beoordeling of een derdelander een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde is in de eerste plaats zaak van het bevoegde bestuur, *in casu* de gemachtigde van de staatssecretaris, aan wie ter zake bij gebrek aan verdere wettelijke verduidelijkingen een ruime beoordelingsbevoegdheid is toegekend. De verzoekende partij is van mening dat de verwerende partij uit de verkoop van 1,33 gram cannabis bezwaarlijk kon afleiden dat zij een gevaar voor de openbare orde vormt, doch de Raad herhaalt dat hij niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Wanneer de feitelijke vaststellingen die de bedreiging voor de openbare orde gronden correct zijn en niet worden betwist – *quod in casu* – dan kan de Raad de beoordeling dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, slechts onwettig bevinden indien dit elke redelijkheid te buiten gaat.

De Raad herhaalt dat de door de verzoekende partij gepleegde feiten waarbij een inbreuk gemaakt wordt op de wetgeving inzake drugs, ook al gaat het om één enkele veroordeling, een ernstige inbreuk uitmaken op de openbare orde. Ook het feit dat het gaat om de verkoop van een kleine hoeveelheid drugs doet hieraan geen afbreuk. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om bij de beoordeling van het feit of de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde de opgelopen recente veroordeling van de verzoekende partij te betrekken. Evenmin is het kennelijk onredelijk van de verwerende partij om bij de voormelde beoordeling te wijzen op het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van de verzoekende partij. In de gegeven omstandigheden kan derhalve niet worden vastgesteld dat het alle redelijkheid te buiten gaat om te oordelen dat uit de strafrechtelijke inbreuk waarvoor de verzoekende partij recent werd veroordeeld en het winst oogmerk dat hieraan ten grondslag lag, een ernstig en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde kan worden afgeleid.

Waar de verzoekende partij nog lijkt voor te houden dat indien de verwerende partij uit een verkoop van 1,33 gram cannabis afleidt dat zij een gevaar voor de openbare orde vormt, zij hierover had dienen te motiveren in de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat de verwerende partij hieromtrent heeft

gemotiveerd in de bestreden beslissing nu blijkt dat zij wees op het 'winstgevend karakter' van de misdadige activiteiten om haar beoordeling dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt te motiveren. Nu de verwerende partij uitdrukkelijk verwijst naar het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten om haar beoordeling dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt te motiveren, kan de verzoekende partij ook niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij louter vanwege een veroordeling beslist dat zij een ernstig gevaar voor de openbare orde vormt. In zoverre de verzoekende partij meent dat bij het beoordelen of zij een gevaar vormt voor de openbare orde de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle elementen zoals het feit dat zij dakloos is en onverwijderbaar door de ebolacrisis, laat de verzoekende partij na aan te geven op welke wijze deze elementen een impact zouden kunnen hebben op de beoordeling van het feit of de verzoekende partij een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt. De Raad ziet niet in, en de verzoekende partij verduidelijk aldus niet, op welke wijze het feit dat zij dakloos is en volgens haar onverwijderbaar is door de ebola-crisis, afbreuk doet aan de vaststelling dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde gelet op het winstgevend karakter van haar misdadige activiteiten. Met haar betoog over haar noodruftigheid, het gevaar voor recidive en haar gerechtelijk verleden, waarbij zij niet uiteenzet waaruit haar 'noodruftigheid' bestaat en zij waarschijnlijk bij de twee laatste elementen doelt op het gebrek aan deze elementen, maakt zij niet aannemelijk dat uit het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten, die een ernstige inbreuk op de openbare orde vormen, niet op kennelijk redelijke wijze kan afgeleid worden dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De Raad herhaalt dat de door de verzoekende partij gepleegde feiten waarbij een inbreuk gemaakt wordt op de wetgeving inzake drugs, ook al gaat het om één enkele veroordeling, een ernstige inbreuk uitmaken op de openbare orde. De verzoekende partij laat voorts na aan te geven met welke elementen uit het vonnis of uit het strafrechtelijk dossier of met welke andere omstandigheden eigen aan haar geval de verwerende partij rekening had dienen te houden en op welke wijze deze elementen een invloed konden hebben op het oordeel van de verwerende partij over het feit of de verzoekende partij al dan niet een ernstige bedreiging van de openbare orde vormt.

De Raad wijst er nog op dat de verwerende partij niet zomaar, zonder onderzoek, besloot dat de verzoekende partij een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde, doch wel op grond van de door de verzoekende partij opgelopen veroordeling wegens een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, en het winstgevende karakter van deze misdadige activiteiten, element dat door de verzoekende partij niet wordt betwist en zelfs wordt bevestigd in het door de verzoekende partij overgemaakte vonnis van 4 februari 2015. In voormeld vonnis staat immers te lezen *"De feiten geven blijk van gebrek aan normbesef en van een zucht naar gemakkelijk geldgewin"*.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat geen individueel onderzoek is gebeurd noch dat het evenredigheidsbeginsel niet is gerespecteerd en zij maakt evenmin concreet aannemelijk dat er omstandigheden zijn waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden die konden leiden tot een andere beoordeling.

3.9. Ten slotte kan de verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij, verwijzend naar de verplichting rekening te houden met alle omstandigheden eigen aan het geval, meent dat de verwerende partij rekening had dienen te houden bij het opleggen van het inreisverbod met de algemeen onbekende onmogelijkheid tot terugkeer omwille van de ebola-epidemie in Guinee. Immers ontwikkelt de verzoekende partij voornoemd argument ten aanzien van de 'terugkeer' naar haar land van herkomst en dus ten aanzien van een bevel om het grondgebied te verlaten en niet ten aanzien van de *in casu* bestreden beslissing, zijnde een inreisverbod. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij verwijst naar de ernst van de situatie op 18 september 2014 zoals erkend door de VN in een resolutie, doch nalaat enig document of bewijs bij te brengen van de actualiteit van haar beweringen betreffende de ebola-epidemie in Guinee.

3.10. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

Tevens moet worden geduid dat de richtlijn 2008/115/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van een richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Zij kan de schending van artikel 11.2 van de richtlijn 2008/115/EG dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Er wordt ten slotte ook niet aangetoond dat de verwerende partij niet op basis van een correcte feitenvinding en na een deugdelijk onderzoek van de dienstige gegevens tot haar conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het enig middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER